

Må jeg så sige til hr. Søvnald: Allerede den 27. marts i år, den dag, Jyllands-Posten bragte den artikel, som har givet hr. Søvnald anledning til at stille spørgsmålet, sagde jeg nøjagtigt det samme til Jyllands-Posten: at jeg tog afstand fra skiltet, og at jeg tog afstand fra alt, der kunne lede tanken hen på et regime, der havde forbindelse med Det Tredje Rige.

Jeg kan nemlig sige til hr. Søvnald, at jeg faktisk er i samme situation, som oberstløjtnant Harkjær er som chef for styrken nede i Kabul. Hvis hr. Søvnald læste oberstløjtnantens beklagelse den 28. marts, kunne hr. Søvnald forvisse sig om, at oberstløjtnanten siger: »Vi vil på ingen måde beskyldes for at være nazister. Jeg er barn af en modstandsmand og har hele mit liv kæmpet imod totalitære regimer, derfor er jeg i Afghanistan.«

Ærlig talt, vil jeg gerne sige hr. Søvnald, når man som folketingsmedlem ved, at oberstløjtnanten har reageret og skiltet er taget ned, og man så stiller et spørgsmål til en ansvarlig forsvarsminister, der går på, om jeg vil sikre, at samtlige vores soldater, der skal sendes ud i international tjeneste, bliver mentalundersøgt for indend, så viser det i en nøddeskal den foragt, som hr. Søvnald i virkeligheden nærer for vores forsvar og de soldater, vi har sendt ud.

Jeg giver ikke noget for de indledende, sleske bemærkninger, der kom som baggrund for spørgsmålet, for de har jo ingen bund i virkeligheden. Vi har sendt 20.000 mand til Balkan siden begyndelsen af 1990'erne. Siden 1948 og FN's etablering har vi sendt 60.000 mand ud i international tjeneste, og de skal så være genstand for en generalisering som den, hr. Søvnald gav, bl.a. til Berlingske Tidende den 28. marts. Hr. Søvnald ved jo selv, hvad han sagde.

Derfor er der ingen grund til ligesom at klynge sig op ad min besvarelse, for jeg nærer nemlig den dybeste respekt for vores soldater. Det tvivler jeg på at hr. Søvnald gør.

Villy Søvnald (SF):

Det kan nok være, det bragte forsvarsministeren i krigshumør og fik ham til, synes jeg, at anvende et lidt besynderligt ordvalg. Men det kan jo have sine grunde.

Kl. 17.50

Jeg synes i øvrigt, at det er noget helt nyt, at ministeren er begyndt sådan at karaktergive folketingsmedlemmerne for deres spørgsmål, men det ser jeg selvfølgelig frem til med meget stor

forventning at forsvarsministeren vil gøre fremover.

Det, vi skiller på, ved jeg ikke engang, hvad er. Jeg synes, det her er en alvorlig sag. Jeg synes ikke bare, det er pjank at anvende en symbolik, der er så fjern fra alt, hvad de her soldater er sendt ud for at arbejde med.

Derfor synes jeg, det er vigtigt at følge op i spørgeform i modsætning til – forstår jeg – Dansk Folkepartis repræsentant, der synes, det er det rene pjank at beskæftige sig med nazistisk symbolik og udsendelse af danske soldater.

Derfor forstod jeg overhovedet ikke, hvad det var, forsvarsministeren pludselig blev så ophidset over, men det kan jo have nogle helt andre begrundelser. Jeg opfattede ikke mine bemærkninger som sleske, men som en meget præcis karakteristik af stoltheden ved selv at have deltaget i at sende danske soldater ud.

Jesper Langballe (DF):

Mit andet spørgsmål hører i modsætning til det foregående under ministerens ressort.

Jeg har fået det indtryk, at problemet var, at tømmeren i lejren i Kabul manglede et rundt stemmejern. Vil ministeren drage omsorg for, at tømmeren i Kabul eventuelt bliver forsynet med et rundt stemmejern?

Forsvarsministeren (Svend Aage Jensby):

For at gentage: Vi vil ikke i dansk forsvar have noget, der kan føre til nogen associationer til nazisme. Det var det, jeg svarede.

Men når det så er sagt, er jeg ked af, at det skilt er kommet op i den udformning, fordi det giver hr. Søvnald – helt uberettiget – lejlighed til at generalisere over vores soldater. Det ærgrer mig utrolig meget.

Hvis hr. Søvnald vil læse artiklen i dag i Jyllands-Posten »Historien om et skilt«, tror jeg, det vil give hr. Søvnald – det burde det i hvert fald gøre – anledning til eftertanke. Efter at vores soldater dernede har mistet tre kammerater, efter at tre kammerater er blevet dræbt og flere såret, så følger nogle fra styrken deres afdøde kammerater hjem, andre forsøger at få tiden til at gå og holder liv i sig selv, om jeg så må sige, ved at lave et skilt. Og så er det jo rigtigt, som hr. Langballe sagde, at så havde man problemer med at forme skiltene, og som soldaterne skriver i en henvendelse til Jyllands-Posten, fik de besked af oberstløjtnanten om at rette dem til, og det gjorde de, fordi de var for kantede.